

ΕΚΛΙΠΟΝΤΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
ΤΗΣ Ι. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΧΑΛΚΗΣ*

Υ Π Ο
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Θ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

Α'. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΟΥΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΑΤΡΟΣ†

Βίος¹.

Ὁ Εὐάγγελος Φουντόπουλος ἐγεννήθη τὸ 1893 εἰς τὴν Ραιδεστὸν τῆς ἀνατολικῆς Θράκης ἐκ γονέων Πέτρου καὶ Μελπομένης, τὸ γένος Παπαϊωάννου. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐξατάξιον ἀστικήν σχολὴν τῆς Ραιδεστοῦ καὶ τὸ γαλλοελληνικὸν γυμνάσιον Φῶρ ἐν Πέραν τῆς Σταμπούλ. Τὸ ἔτος 1912 ἐνεγράφη εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τῆς Βηρυττοῦ, ἀλλὰ λόγῳ τῶν ἐκ τοῦ ἀ' παγκοσμίου πολέμου δεινῶν διέκοψε τὰς σπουδὰς του. Ἀπεφοίτησε τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τὴν 24ην Ἰουνίου 1922. Ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐξῆς ἐγκατεστάθη εἰς τὴν νῆσον Χάλκην, ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ.

Διὰ γράμματος, ἀπὸ 13ης Σεπτεμβρίου 1923, ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Νικαίας Βασιλείου, προέδρου τῆς ἐφορίας τῆς ἰ. θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης, ἐκλήθη καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ ἱατροῦ τῆς σχολῆς καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ ὑγιεινῆς ἐν τῷ γυμνασιακῷ τμήματι αὐτῆς (1923-1950). Κατὰ τὴν Δ' περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς σχολῆς (1951-1971) ἐδίδα-

* Τὸ περιοδικὸν «Θεολογία» εὐγενῶς ἐφιλοξένησεν ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ δύο προγενέστερα σημειώματα τοῦ γράφοντος περὶ τῶν ἀοιδίμων καθηγητῶν τῆς ἰ. θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης, Ἰωάννου Παναγιωτίδου (1968) καὶ Ἀποστόλου Μέξη (1968), Θεολογία 42 (1971) 802-806. Ἐκτοτε καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐξέλιπον ἀπὸ μέσου ἡμῶν ἄλλοι τινὲς ἀγαπητοὶ καὶ σεβαστοὶ διδάσκαλοι καὶ συνάδελφοί μου, κατὰ χρονολογικὴν σειράν, οἱ Εὐάγγελος Φουντόπουλος (1962), Χρυσόστομος Κορωναῖος (1976) καὶ Γεώργιος Ἀναστασιάδης (1977). Αἱ ἐπόμεναι γραμμαὶ προσφέρονται ὡς εὐλαβὲς μνημόσυνον εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

1. Βλ. Σταυρίδου, Β. Θ., Φουντόπουλος Εὐάγγελος, Ὁρησκευτικὴ καὶ Ἡ-θικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία 12 (1968) 1034-5, μετ' εἰκόνας. Τοῦ Αὐτοῦ, Ἡ Ἰ. Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, Ἀθῆναι 1968, II, 96-96. Φουντόπουλος, Εὐάγγελος, Θάνατος-Κηδεύειν, Ἀπογευματινὴ, ἔτος 49, ἀρ. 16878, Σάββατον 22 Ἰουλίου 1972, Ἔτ. 49, ἀρ. 16878, Πέμπτη 27 Ἰουλίου 1972. Εἰκόν, Συνοδικὸν τῆς ἰ. μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος Χάλκης.

ξεν ἐξ ἰδίων σημειώσεων τὸ μάθημα τῆς ὑγιεινῆς (μετὰ στοιχείων ψυχιατρικῆς) εἰς τὴν α' τάξιν τοῦ θεολογικοῦ τμήματος, ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους δὲ 1964-65 καὶ ἐπὶ τι διάστημα καὶ τὴν βιολογίαν εἰς τὸ γυμνασιακὸν αὐτῆς τμήμα. Προκάτοχοί του ἱατροὶ ἐν τῇ σχολῇ ὑπῆρξαν οἱ Παρασκευόπουλος, Καμπάνης, Μουρουνάκης καὶ Παπαδόπουλος.

Ὁ Φουντόπουλος παρηκολούθησεν ἐνταῦθα εἰδικὰ μαθήματα παθολογίας. Συμπληρώσας δὲ τὴν περίοδον τῆς εἰδικότητός του ἀνηγορεύθη τὴν 12ην Αὐγούστου 1935 νευρολόγος-ψυχίατρος τοῦ πανεπιστημίου Σταμπούλ, μὲ βαθμὸν ἄριστα. Ἐκλήθη ὑπὸ τῆς ἐφορίας τῶν νοσοκομείων Βαλουκλῆ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ψυχιατρικῆς καὶ νευρολογικῆς κλινικῆς τῶν νοσοκομείων μας, ἀλλὰ προετίμησε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Χάλκην, ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ παθολόγου-ψυχιάτρου /νευρολόγου.

Ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Βενιαμὶν εἰς πιττάκιον εὐαρεσκείας, ἀπὸ 9ης Φεβρουαρίου 1946, πρὸς τὸν Φουντόπουλον, ἀπεκάλει αὐτὸν «Καθηγητὴν καὶ ἱατρὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς». Οὗτος, παραλλήλως πρὸς τὰ ἐν τῇ σχολῇ καθήκοντά του, ὑπῆρξε καὶ θεράπων ἱατρός τῶν κατὰ σειρὰν πατριαρχῶν Γρηγορίου Ζ', Βασιλείου Γ', Φωτίου Β', Βενιαμίν, Μαξίμου Ε' καὶ Ἀθηναγόρου, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ.

Ὁ Εὐάγγελος Φουντόπουλος ἀπέθανε, κατόπιν τραγικοῦ αὐτοκινήτικου δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον συνέβη τὴν Παρασκευὴν 21ην Ἰουλίου 1972 εἰς τὴν κεντρικὴν λεωφόρον τοῦ Πέραν, τῆς Ἀνεξαρτησίας. Ὁ ἱατρός ἔπαθε κάταγμα τοῦ κρανίου. Κατ' ἀρχὰς μετεφέρθη εἰς τὸ ἐν Πέραν νοσοκομεῖον τῶν α' βοηθειῶν, ὅπου ἔσπευσαν οἱ ὁμογενεῖς ἱατροὶ Γ. Τσομλεκτσόγλου, Γ. Δότσος, Β. Φιλιππίδης, Θ. Καραμουράτογλου, Γ. Ἀδόσογλου, κ.κ. Μετὰ συνεννόησιν μετὰ τῶν ἱατρῶν τοῦ νοσοκομείου α' βοηθειῶν, οἱ ἱατροὶ μας ἀπεφάσισαν καὶ ἐπεμελήθησαν τῆς μεταφορᾶς τοῦ τραυματιοῦ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Βαλουκλῆ, καλέσαντες ἐν τῷ μεταξύ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ νευρολογικοῦ τμήματος τοῦ ψυχιατρείου Μακροχωρίου (Μπακίρκιοι) Ἐρδουρὰν Ἀράς, ὁ ὁποῖος καὶ προέβη εἰς τὴν ἀνάλογον χειρουργικὴν ἐπέμβασιν. Ταύτης ὅμως ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐπέζησεν.

Ἡ κηδεῖα τοῦ Φουντοπούλου ἐτελέσθη τὴν Τετάρτην 26ην Ἰουλίου 1972 καὶ ὤραν 15ην εἰς τὸν π. πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Φανάριον, τῆς ὁποίας προέστη ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τῆς ἰ. Θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης μητροπολίτης Λαοδικείας Μάξιμος, συμπαραστούμενος ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Μύρων Χρυσοστόμου καὶ Λύστρων Καλλινίκου. Τὸν πατριάρχην ἐξεπροσώπησεν ὁ μ. ἀρχιδιάκονος Θεόκλητος. Ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ γεγονός, ὅτι ἐπικήδειος προσφώνησις εἰς τὸν ἐκλιπόντα δὲν ἐγένετο. Ἡ σορὸς τοῦ θανόντος διεκομίσθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σισλῆ, ὅπου καὶ ἐτάφη.

Ὁ Εὐάγγελος Φουντόπουλος, ὡς ἄνθρωπος ἦτο χαρίεις καὶ εὐγενῆς τοὺς τρόπους. Μολονότι κλειστός εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔδιδε πάντοτε πνοὴν καὶ ζωὴν εἰς τὸ περιβάλλον αὐτοῦ, μὲ τὸν ἰδιαίτερον τρόπον τῆς ἐκφράσεως, τὸ χιούμορ καὶ ἐνίοτε τὸ καυστικὸν ὕφος, ποὺ τὸν ἐχαρκτηρίζεν. Ἀπέναντι τῶν συναδέλφων καὶ τῶν ἀνωτέρων του ἐκράτει μὲ μεγάλην τυπικότητα τὰ προσχήματα. Ἦτο ἐντιμος εἰς τὰς φιλίας του.

Ὡς ἰατρός, παρέμενεν ὁ μόνος ἴσως ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν παλαιὰν σχολὴν τῶν ἱατρῶν-φιλοσόφων τῆς πόλεώς μας. Ἦτο ἐπιφυλακτικὸς ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν. Ἐπίσης δὲ ἐπιφυλακτικὸς κατὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐξελιξέων εἰς τὰς νέας θεραπευτικὰς μεθόδους καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν νέων φαρμάκων.

Κατὰ τὴν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ περίοδον ὑπῆρξεν ὁ παλαιότερος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καθηγητῶν τῆς σχολῆς, τιμώμενος ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον μαθητῶν του ἀποφοίτων τῆς ὡς ἄνω σχολῆς, διαπρέπων δὲ καὶ ἀπολαύων τιμῆς μεταξὺ τοῦ ἱατρικοῦ σώματος καὶ τῶν καθηγητικῶν κύκλων τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας, ἀκάματος καὶ ἀποδοτικὸς εἰς τὸ ἔργον του.

Β'. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

α) Βίος¹.

Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος Κορωναῖος, κατὰ κόσμον Ξενοφῶν, ἐγεννήθη ἐν Παλαιᾷ Φωκαίᾳ τῆς Σμύρνης τὸ 1894 ἐκ πατρὸς Χαραλάμπους καὶ μητρὸς Αἰκατερίνης, τὸ γένος Κυριακοῦ. Τὴν πρώτην παιδείου ἐλαβεν εἰς τὴν γενετείραν του καὶ κατόπιν εἰς τὸ σοφτεῖον τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς τῆς Σμύρνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε καὶ τὸ πρῶτον μέρος τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν. Εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης εἰσήχθη τὸ 1913. Κατὰ τὰ ἔτη 1917-1919 διέκοψε τὰς σπουδὰς του καὶ ὑπηρέτησεν ὡς ἑφεδρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ μέτωπον τῆς Παλαιστίνης.

1. Βλ. Σταυρίδου, Β. Θ., Ἡ Ἰ. Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, Ἀθῆναι 1968, Π, 39-42. Σωφρονιάδου, Ἰακώβου, Λόγος Ἐπικηδεῖος (Π. Πατριαρχικὸς Ναός, 29 Νοεμβρίου 1976), Ἐκκλησία 54 (1977) 37-39, μετ' εἰκόνας. Χρυσόστομος Νεοκαισαρείας, Ὁρθοδοξία 8 (1933) 289· 17 (1942) 224· 19 (1944) 127-8, 156· 25 (1950) 294, 345· 26 (1951) 371. Θάνατος-Κηδεῖα, πολυγρ. κείμενον ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Εἰκόν, Ἀ. Μέξη, Ἡ ἐν Χάλκῃ Ἱερά Θεολογικὴ Σχολή, Σταμπούλ, 11, 32-3. Συνοδικὸν ἰ. Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Χάλκης. Χρυσόστομου Γαρδικίου (Ζαφειρῆ Γερασίμου), Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος Κορωναῖος (Ἐπιμνημόσυνος Λόγος, ἰ. Μονῆ Πεντέλης, 20 Μαρτίου 1977), Ἐκκλησία 54 (1977) 279-284, μετ' εἰκόνας. — Χρυσόστομου Μύρων (Κωνσταντινίδου), Χρυσόστομος ὁ Νεοκαισαρείας, Ὁρθοπεδικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια 12 (1968) 425-7, μετ' εἰκόνας.

νης. Ἀπὸ τοῦ 1919-1922 συνέχισε τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν σχολὴν τῆς Χάλκης, ἣτις ἐλειτούργει τότε ὡς θεολογικὴ ἀκαδημία. Τελειόφοιτος ὢν ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ γέροντός του Κυζίκου Καλλινίκου, τὴν 2αν Ὀκτωβρίου 1922, μετονομασθεὶς εἰς Χρυσόστομον. Ὑπέβαλε τὴν διατριβὴν «Ἡ περὶ Λόγου Διδασκαλία κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην». Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος τὴν 18ην Ἰουλίου 1923 ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀρχιερέως.

Τὸ 1923 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, διδάσκων εἰς τὰς κατ' ἔτος μίαν πρὸς μίαν συμπληρουμένας τάξεις αὐτῆς, ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν. Παραλλήλως ἐπὶ τι διάστημα διετέλεσε βοηθὸς τοῦ τότε σχολαρχέοντος Βασιλείου Ἀντωνιάδου καὶ μετέπειτα ἐπιμελητῆς καὶ οἰκονόμος. Ἀπὸ τοῦ 1927 εἰς τὰς σχηματιζομένας ἤδη θεολογικὰς τάξεις ἤρχισε διδάσκων καὶ θεολογικὰ μαθήματα, καὶ δὴ θρησκευτικὰ καὶ ἐξηγητικὰ. Τὸ 1929 ὁ πατριάρχης Βασίλειος Γ' ἐχειροθέτησεν αὐτὸν ἀρχιμανδρίτην τοῦ οἴκουμενικοῦ θρόνου.

Κατὰ τὰ ἔτη 1931-1933 ἐφοίτησεν εἰς τὴν ρωμαιοκαθολικὴν Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου, εἰδικευθεὶς εἰς τὸν ἐξεργητικὸν τῆς θεολογίας κλάδον, καθὼς καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, ἀποφοιτήσας καὶ ἐκ τοῦ εἰδικοῦ ἰνστιτούτου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου τοῦ αὐτοῦ πανεπιστημίου. Ἡ ἐπὶ διπλώματι διατριβὴ αὐτοῦ ἐνταῦθα εἶχε τὸν τίτλον «Ἡ Συμβολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν Διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Τὸν Ὀκτώβριον 1933 διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἰ. συνόδου τοῦ οἴκουμενικοῦ πατριαρχείου καθηγητὴς τῆς σχολῆς, διδάξας ἀνελλιπῶς τὰ ἐξῆς μαθήματα: ἐξεγητικὴν Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἐρμηνευτικὴν (1933-1950), τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον (1933-1940), κατὰ τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας δὲ δογματικὴν, ρητορικὴν, ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς θεολογίας, κ.ἄ. μαθήματα ἐν τῷ θεολογικῷ καὶ γυμνασιακῷ τμήματι τῆς σχολῆς.

Τὸν Νοέμβριον 1942 διωρίσθη σχολάρχης τῆς ἰ. θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης, παραμείνας εἰς τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τοῦ 1950. Τὴν 25ην Ἀπριλίου 1944 προήχθη εἰς μητροπολίτην Νεοκαισαρείας, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ τελεσθείσας ἐν τῷ καϊδίῳ τῆς σχολῆς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μαξίμου καὶ τῶν μητροπολιτῶν Προύσης Πολυκάρπου, Πριγκηποννήσων Θωμᾶ, Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντίνου, Λαοδικείας Δωροθέου, Φιλαδελφείας Αἰμιλιανοῦ, Περγάμου Ἀδαμαντίου καὶ Χαλδείας Κυρίλλου, τὴν 7ην Μαΐου 1944. Ὑστερον ἀπὸ ἔτη τινὰ ἐκλήθη συνοδικός. Ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους συνοδικὰς ἐπιτροπὰς.

Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος, ἐκτὸς τῆς μητρικῆς αὐτοῦ γλώσσης, ἐγνώριζε τὴν τουρκικὴν, τὴν γαλλικὴν, τὴν λατινικὴν καὶ ρωσικὴν, ἐχρησι-

μποροῦσε δὲ καὶ τὴν εἰς τὰς δυτικὰς γλώσσας βιβλιογραφίαν. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἤτο ἤρμενος, ὁμιλῶν χαμηλοφώνως καὶ μὴ βιαζόμενος. Διὰ τὰ πλεῖστα τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ ἐξηγητικοῦ κλάδου, ἐξήγησιν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου (Ρωμ., Γαλ., Α' Β' Θεσσ., τῶν Δεσμῶν, τῶν Ποιμαντικῶν), τῆς Καθ. Ἰω. ὡς καὶ τινων βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ δὴ τῶν Μεσσιανικῶν Ψαλμῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀναβαθμῶν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον ἀφῆκε κείμενα ἀνέκδοτα. Οὗτος, ὁμοῦ μετὰ μιᾶς δρακὸς συναδέλφων του, διδάξας ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐξῆς, ἐκάλυψε τὰ μεγάλα ἐν τῇ σχολῇ κενὰ καὶ εἰργάσθη διὰ τὰ διατηρηθῆναι αὐτὴ ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ σχολαρχία του συνέπεσεν εἰς δυσκόλους ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἡμέρας τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καὶ ὑπῆρξε «σεμνὴ καὶ ἀνεπίδεικτος»¹. Ὑπῆρξε τηρητὴς τῆς ἐν τῇ σχολῇ τάξεως καὶ πειθαρχίας καὶ τοῦ ἐν τῷ μοναστηριακῷ ναῶ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποδειγματικαὶ ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ τελούμεναι πάσης φύσεως ἐκκλησιαστικαὶ ἀκολουθίαι. Ἦδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς καθηγεσίας του ἐκήρυττεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ. Οὗτος ἐξεφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τούτου τὸν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἄρσεως τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος (1945) λόγον καὶ τὸν νουθετήριον εἰς τὸν Μάξιμον Ε' κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως αὐτοῦ (1946). Οἱ δύο τελευταῖοι, καθὼς καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι αὐτοῦ, ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ὁρθοδοξίας». Ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐξ ἱεραρχῶν τῶν λευκοψηφισάντων κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου (1948).

Τὴν 22αν Ἰουλίου 1950 μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Λέρου καὶ Καλύμνου, καὶ οὕτω ἔληγεν ἢ ἐν τῇ σχολῇ ὡς τε σχολάρχου καὶ καθηγητοῦ ὑπηρεσία αὐτοῦ. Τούτου μὴ ἀποδεχθέντος τὴν θέσιν ταύτην (Αὐγούστος 1950) ἐτέθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς διαθεσιμότητα, φέρων τὸν τίτλον τοῦ μητροπολίτου πρῶην Λέρου καὶ Καλύμνου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὑπέβαλε καὶ τὴν πρὸς τὴν ἐνταῦθα διεύθυνσιν τῆς παιδείας παραίτησίν του (18 Σεπτεμβρίου 1950). Κατὰ τὸν Γαρδικίου Χρυσόστομον, «Ὁ Σχολάρχης Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος πιστεύει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ «λάθαι βιώσας». Ἐφαρμόζει τὴν ρήτραν ταύτην εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ζωὴν καὶ τάσσει ὡς σκοπὸν τῆς Σχολαρχίας αὐτοῦ τὴν ἰδίαν ἀρχήν. Οὐ μὴν ἀλλὰ οἱ καιροὶ καὶ τὰ πρόσωπα ἤρχοντο νὰ ἐπιβάλλουν νέας ἰδέας καὶ νὰ δημιουργήσωσι νέας καταστάσεις. Οὕτως, ὁ μεγαλεπήβολος Πατριάρχης Ἀθηνᾶγορας Α', μέσα εἰς τὰ πολλαπλὰ σχέδιά του, εἶχε καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς Σχολῆς, καὶ τύποις πλέον, εἰς πανεπιστημιακὴν τετραετοῦς κύκλου Σχολήν. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἐπιτοπιῶν Ἀρχῶν τὸ κλίμα ἐφαίνετο εὐνοϊκόν. Ἡ ἐκτίμησις, ὅμως, τοῦ κλίματος δὲν ἐγένετο ἀρκούντως καὶ ὡς ἔπρεπεν ὑπὸ τῶν ἔξω τῆς Σχολῆς παραγόντων. Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος, ἔχων μεγάλην καὶ σαφῆ πεῖραν τῆς νοοτροπίας τοῦ περιβάλλοντος

1. Μύρων Χρυσοστόμου, ξυθ' ἀν.

και τοῦ εὐμεταβλήτου τῶν καταστάσεων, ἐμμένει ἐπὶ τῆς συνεχίσεως τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς συμφώνως πρὸς τὴν ἤδη δεδοκιμασμένην καὶ ἀγλαοὺς καρποὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀποδώσασαν παλαιὰν διάρθρωσιν αὐτῆς καὶ τελικῶς θεωρεῖ σκόπιμον νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς Σχολαρχίας»².

Ἐκκλησιαστικῶς ἡ διαμορφωθείσα κατάστασις συνεχίσθη μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου 1951, ὅτε ἡ ἱ. σύνοδος τὸν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἀποκαταστήσασα τοῦτον καὶ αὖθις διὰ πράξεως συνοδικῆς εἰς τὴν μητρόπολιν Νεοκαισαρείας. Ἐκτοτε σχεδὸν συνεχῶς ὑπῆρξε μέλος τῆς συνόδου καὶ διαφόρων συνοδικῶν ἐπιτροπῶν, τῆς κανονικῆς, τῆς κτηματικῆς, τῆς μοναστηριακῆς, τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ πατριαρχικοῦ μεγάρου, τῆς ἐπὶ τῶν πανορθοδόξων ζητημάτων (πρόεδρος), τῆς ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πατριαρχικῶν ἰδρυμάτων (πρόεδρος) καὶ τῆς ἐφορίας τῆς ἱ. θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης (πρόεδρος). Μετέσχε τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (1960), ἦτο δὲ μέλος τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ πάπα Παύλου Στ' καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἰς Ἱεροσόλυμα τὸ 1964 καὶ τὸ πρὸς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν Βαλκανίων καὶ τὴν Δύσιν ταξίδιον τοῦ πατριάρχου τὸ 1967.

Ὁ αὐτὸς ὡς ἄνω ἱεράρχης, ὁμιλῶν περὶ τῶν πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἀθηναγόραν σχέσεων τοῦ Νεοκαισαρείας Χρυσοστόμου, λέγει:

«Εἶναι βεβαίως ἀληθὲς καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὴν 23ετῆ Πατριαρχεῖαν τοῦ Ἀθηναγόρου ἐπέδειξεν ἡ διετήρησε καὶ ποιὰν τινα ἐπιφυλακτικότητα ἐναντι ὀρισμένων τουλάχιστον ἐκκλησιαστικῶν θέσεων καὶ ἀπόψεων τοῦ ... Πατριάρχου. Πλὴν ἡ ἐπιφυλακτικότης ἡ καὶ ἔν τισιν ἀντίθεσις του αὐτῆ πρὸς τὸν Πρῶτον... Ὁ ... Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος εὐρέθη πλησίον τοῦ ... Ἀθηναγόρου τοῦ Α' ὅταν καὶ ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῶν μεγάλων θεμάτων τοῦ Θρόνου καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας»³.

Κατὰ τὸ τελευταῖον διάστημα τοῦ βίου αὐτοῦ, ὁ ἐξιστορούμενος ἱεράρχης παρέμενεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰκουρῶν εἰς τὴν παρὰ τὸ Μόδιον τῆς Χαλκηδόνος κατοικίαν αὐτοῦ, «ἔχων ὡς βακτηρίαν τῆς πολιᾶς ζωῆς του τὴν ὑποδειγματικὴν στοργήν, τὴν θερμὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰς πολλαπλᾶς περιποιήσεις τοῦ κατὰ πνεῦμα πεφιλημένου υἱοῦ αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων Χρυσοστόμου»⁴.

Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος ἀπέθανεν ἡρέμως κατὰ τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς 26ης πρὸς τὸ Σάββατον 27ην Νοεμβρίου 1976 εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς, εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν, ἄγων τὸ 82ον

2. Ἐνθ' ἄν., σ. 281.

3. Ἐνθ' ἄν., σ. 281-2.

4. Ἰακώβου Σωφρονιάδου, ἐνθ' ἄν., σ. 37.

ἔτος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη τὴν Δευτέραν, 29ην Νοεμβρίου 1976 καὶ ὥραν 12ην, εἰς τὸν π. πατριαρχικὸν ναὸν ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Δημητρίου καὶ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων Χαλδείας Κυρίλλου, Λαοδικείας Μαξίμου, Σάρδεων Μαξίμου, Σταυρουπόλεως Μαξίμου, Εἰρηνοπόλεως Συμεῶν, Κολωνίας Γαβριὴλ καὶ Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, ἀπάντων, ἐκτὸς τοῦ τελευταίου, μαθητῶν του. Τὸ πένθος τῆς Ἐκκλησίας ἤγον ὁ μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Φίλιππος Καπετανίδης, ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἰ. συνόδου. Τὸν ἐπικήδειον λόγον, κατὰ τὴν τάξιν, ἐξεφώνησεν ὁ ὑπογραμματεὺς τῆς ἰ. συνόδου, διάκονος Ἰάκωβος Σωφρονιάδης. Μεθ' ὃ ὁ νεκρὸς μετεφέρθη εἰς τὴν ἰ. μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ, ὅπου καὶ ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον αὐτῆς.

Ὁ Μύρων Χρυσόστομος ἔδιδε, μ.ἄ., τοὺς ἐξῆς περὶ αὐτοῦ χαρακτηρισμοὺς:

«Ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος εἶναι ἱεράρχης συνετός, μεμετρημένος, ὀλιγόλογος, ἀποφεύγων τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸν περὶ τὸ ὄνομά του κενὸν θόρυβον, πολλὰ σκεπτόμενος, πλείονα στοχαζόμενος καὶ πλεῖστα δαισιθανόμενος, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ὀλιγώτερα τούτων ἐκφράζων, ἀποβαίνει πάντοτε δεξιὸς σύμβουλος καὶ πολῦτιμος συνεργάτης... Προσηγὴς καὶ εὐχάριστος τοὺς τρόπους, εὐπροσήγορος, ἀξιοπρεπὴς κυρίως, μελετηρὸς ὅσον ὀλίγοι, δύναται ἐπὶ παντὸς θέματος θεολογικοκανονικοῦ νὰ δώσῃ τὰς δεούσας πληροφορίας καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα... Διὰ πάντων δὲ τούτων ὁ Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος ἀποβαίνει εἰς ἓκ τῶν ἀντιπροσωπευτικωτέρων τύπων τῶν παλαιῶν σοβαρῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Φαναρίου»⁵.

β) Ἔργα.

Χρυσόστομου Νεοκαισαρείας (Κορωναίου), Λόγος Πανηγυρικὸς εἰς τὸν ἅγιον Φῶτιον, Ὁρθοδοξία 6 (1931) 94-101.

- , Λόγος εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, Ὁρθοδοξία 9 (1934) 59-65.
- , Λόγος εἰς τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, Ὁρθοδοξία 10 (1935) 154-161.
- , Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ὁρθοδοξία 11 (1936) 79-81.
- , Μεγάλη Παρασκευὴ, Λόγος, Ὁρθοδοξία 11 (1936) 130-137.
- , Ὁ Κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε ἦτο γεωγραφικῶς Παγκόσμιον γεγονός; ἐν Στ. Ζερβοπούλου, Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον, ἔτος Δ', ΚΠολις, 1937, σ. 153-157.
- , Τὰ περὶ τὸ Μαρτύριον Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, Ὁρθοδοξία 14 (1939) 225-229.
- , Λόγοι ἐν τῇ Σχολῇ: Ἐναρξίς Μαθημάτων, Ὁρθοδοξία 19 (1944)

5. Ἐνθ' ἄν.

- 363-367, 20 (1945) 221-224. 21 (1946) 339-344. 22 (1947) 258-263. 23 (1948) 299-305. 24 (1949) 390-395. Τελειόφοιτοι Κήρυκες τοῦ Θείου Λόγου, Ὁρθοδοξία 21 (1946) 411-415. Καθοσίωσις Τελειοδιδάκτων, Ὁρθοδοξία 21 (1946) 327-332.
- , Λόγος ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῶ ἐπὶ τῇ Ἄρσει τοῦ Βουλγαρικοῦ Σχίσματος, Ὁρθοδοξία 20 (1945) 68-72.
- , Μάξιμος ὁ Ε΄, Ὁρθοδοξία 21 (1946) 67-71.
- , Προσαγορευτήριος Λόγος (εἰς Μάξιμον Ε΄), Ὁρθοδοξία 21 (1946) 91-97.
- , Προσφώνησις εἰς τὸν Μακ. Μητροπολίτην Σόφιας κ. Στέφανον κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ, 3 Νοεμβρίου 1945, Ὁρθοδοξία 20 (1945) 252-253.
- , Προσφώνησις εἰς τὴν Ἀντιπροσωπείαν τοῦ ΠΣΕ, 15 Φεβρουαρίου 1947, Ὁρθοδοξία 22 (1947) 55-57.

Γ'. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ, ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

α) Βίος¹.

Ὁ Γεώργιος (Ἀναστάσιος) Ἀναστασιάδης ἐγενήθη τὴν 15ην Αὐγούστου 1910 (1907) εἰς τὸ Ἰκόνιον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκ γονέων Ἰωάννου καὶ Χριστίνης. Τὴν πρώτην παιδείου ἐλάβεν εἰς τὸ Ἰκόνιον (1914-1916), εἰς τὴν ἀστικὴν σχολὴν Χαλκηδόνος καὶ μετέπειτα εἰς τὸ ἔθνικόν ὀρφανοτροφεῖον Πριγκήπου (1916-1923). Τὸ 1923 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰ. θεολογικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης, ἔνθα οὗτος, ὁμοῦ μετὰ τῶν συνταξιωτῶν του, ἀπετέλεσαν τὴν Γ' τάξιν τοῦ ἡμιγυμνασίου (πρώτην) τῆς σχολῆς, κατ' ἔτος δὲ ἀνῆρχοντο εἰς μίαν ἀνωτέραν τάξιν, ὅποτε τὸ 1930 διὰ τῆς ἀποφοιτήσεώς των συνεπληρώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑπτὰ τάξεων τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ἐκ τεσσάρων γυμνασιακῶν καὶ τριῶν θεολογικῶν. Τελειόφοιτος ὢν ὑπέβαλε διατριβὴν μὲ θέμα «Τὰ Αἴτια τῆς Εἰκονομαχίας». Ἔλαβε τὸ δίπλωμά του μὲ βαθμὸν ἄριστα.

Ἄμα τῇ ἀποφοιτήσει του ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πατριάρχου Φωτίου Β' εἰς Σερβίαν, ἔνθα ὡς ὑπότροφος τῶν δύο τούτων Ἐκκλησιῶν

1. Βλ. Ἀναστασιάδης, Γεώργιος, Ὁρθοδοξία 5 (1930) 380, 523-6, 622. 9 (1934) 350. 15 (1940) 62, 294, 16 (1941) 32, 152, 173. Θάνατος-Κηδεα, Ὁ Πολίτης, ἔτος 11, ἀρ. 122, Ἰούλιος 1977, σ. 3, μετ' εἰκόνας. Εἰκῶν, Σиноδικὸν Ἱ. Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Χάλκης. Κωνσταντινίδου, Ἰωάννου Χ., Ἀναστασιάδης Γεώργιος, Ὁρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία 2 (1963), 567-8, μετ' εἰκόνας. Σταυρίδου, Β. Θ., Ἡ Ἱ. Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, Ἀθήναι, 1968, II, 68-70. Φύγια Παναγιώτου, Ὁ Ἐπικήδειος, Ὁ Πολίτης, ὡς ἄνω.

ἐσπούδασεν ἀπὸ τοῦ 1930 μέχρι τοῦ 1934 εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, ἐκμαθὼν ἐν τῷ μεταξύ τὴν σερβικὴν γλῶσσαν. Ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Βελιγραδίου εἰδικεύθη εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, παρακολουθήσας τὰς παραδόσεις ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου καὶ εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ ἰδίου πανεπιστημίου. Ὑπέβαλε τὴν ἐπὶ διπλώματι διατριβὴν «Περὶ Δουλείας».

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Πόλιν ἡμῶν ἐνυμφεύθη τὴν 16ην Νοεμβρίου 1934 ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν Ἀναστασίαν, τὸ γένος Δημίδου, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Ἰωάννην (1935) καὶ τὸν Μιχαὴλ (1939). Μετ' ὀλίγους ἀπὸ τοῦ γάμου του μῆνας εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἰ. κλῆρον, χειροτονηθεὶς τὴν 23ην Ἰουνίου 1935, Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, διάκονος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας Βενιαμὶν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ. Πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Δέρκων Ἰωακείμ τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1940 ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ. Τὸ ἐπόμενον δὲ ἔτος ὁ πατριάρχης Βενιαμὶν ἀπένευμεν εἰς αὐτόν, θανόντος τοῦ Κωνσταντίνου Καλλινίκου, τὸ ὄφρικιον τοῦ μ. οἰκονόμου τῆς μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, χειροθετήσας τοῦτον τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1941 ἐν τῷ πατριαρχικῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ὑπηρέτησεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν ὡς διάκονος τῆς σειρᾶς. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δὲ 1940 μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1965 διετέλεσε προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλατᾶ ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων. Παρὰλλήλως εἰργάσθη ὡς διευθυντὴς τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης (1934-1940) καὶ λογιστῆς τῶν πατριαρχείων (1934-1942).

Ἡ ἰ. σύνοδος διώρισεν αὐτὸν καθηγητὴν τῆς ἰ. θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης τὴν 15ην Νοεμβρίου 1934, ἀλλ' ἡ ἔγκρισις τοῦ διορισμοῦ του ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κυβερνητικῆς ἀρχῆς ἐπετεύχθη τὸ 1940. Διορισθεὶς ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, τῆς ποιμαντικῆς καὶ τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τῆς θεολογίας. Κατὰ καιροὺς ἐδίδαξεν εἰς μὲν τὸ γυμνασιακὸν τμήμα τῆς σχολῆς τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἑλληνικὰ, εἰς δὲ τὸ θεολογικὸν τμήμα τὴν ἐρμηνευτικὴν, τὴν ἐβραϊκὴν καὶ χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν κατηχητικὴν. Διὰ τὰ μαθήματα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, τῆς λειτουργικῆς καὶ τῆς ποιμαντικῆς προητοίμασεν ἴδια κείμενα, ἅτινα ἐχρησιμοποιοῦν οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς πολυγραφημένα. Ἐπὶ τῆς σχολαρχίας τοῦ Σταυρουπόλεως Μαξίμου, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τούτου, διετέλεσε σχολαρχεὺς δύο, τὴν μίαν φορὰν διευθύνας τὴν σχολὴν ἐπὶ ἐν διάστημα ἀρκετῶν μηνῶν (Ἀπρίλιος-Ὀκτώβριος 1966).

Ἀπὸ τοῦ 1951 καὶ ἐξῆς, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ σχολῇ θεολόγοι συνάδελφοί του, ἐκτὸς τοῦ Ἰωάννου Παναγιωτίδου καὶ τοῦ Ἐμμανουὴλ Φιωτιάδου, ἦσαν μαθηταὶ του. Πάντοτε ἀπέλαυε τῆς ἀμερίστου ἀγάπης τῶν μαθητῶν του, λόγῳ τοῦ ἤθους, τῆς σοβαρότητος, τῆς τιμιότητος, τῆς πλουσίας εἰς αἰσθηματὰ πατρικῆς αὐτοῦ καρδίας, τιμώμενος ἐπίσης εὐρύτατα καὶ ὑπὸ τῆς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὁμογενείας.

Ἐδίδαξεν ὡσαύτως εἰς τὴν μεγάλην σχολὴν θρησκευτικά, α') ἀπὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1944 μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1949, καὶ β') ἀπὸ τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1957 μέχρι τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1965.

Ἦδη ἀπὸ διάκονος τακτικῶς ἐκήρυττεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπετέλει καὶ ἀργότερον ὡς πρεσβύτερος καὶ καθηγητῆς τῆς σχολῆς κατὰ τὰς μεγάλας πανηγύρεις τῆς πίστεως ἡμῶν. Λόγοι τινὲς αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Τακτικῶς ἐκήρυττεν εἰς τὸν ἱ. ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίλων. Ἡ βαθεῖα γνῶσις τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀκριβὴς τέλεισις τῶν διαφόρων λειτουργικῶν τύπων καὶ δεδομένων καθίστων τὰς ὑπ' αὐτοῦ τελουμένας ἀκολουθίας ὑποδείγματα λειτουργικά.

Ὑπὸ τῆς γιουγκοσλαβικῆς κυβερνήσεως ἐτιμήθη διὰ δύο παρασῆμων, τοῦ ἁγίου Σάββα 5ης τάξεως (1934) καὶ ἀργότερον τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ στέμματος.

Ἐπηρέτησεν εἰς συνοδικὰς ἐπιτροπὰς τοῦ πατριαρχείου, τὴν τῶν πανορθόδοξων συνόδων καὶ παγχιριστιανικῶν συνεδρίων, καὶ κατόπιν τὴν τῶν πανορθόδοξων ζητημάτων, τὴν κανονικὴν καὶ τὴν τῶν θεολογικῶν ζητημάτων. Παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου εἰς τὸ συνέδριον τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΣΕ ἐν Ρόδῳ τὸ 1959, εἰς τὴν Α' πανορθόδοξον διάσκεψιν τῆς Ρόδου τὸ 1961 καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἱ. θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης εἰς τὰς τελετὰς τῆς 11ης ἐκατονταετηρίδος τῶν ἀποστόλων τῶν σλάβων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν τὸ 1966.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐν τῇ σχολῇ διδασκαλίας αὐτοῦ προσεβλήθη ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα, οἱ δὲ θεράποντες αὐτοῦ ἱατροὶ τοῦ συνίστων τὰ ἀνάλογα φάρμακα καὶ προσοχὴν εἰς τὴν διαίταν καὶ τὴν ἐν γένει διαβίωσίν του. Τὸ ἔτος 1975 ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, ἤδη ἐγκατεστημένος ὢν, ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1973, εἰς τὸ π. Φάληρον, Ἀθήνας, Ἑλλάδα, ἐνθα διῆγε ἡρέμως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀσθενεία του ἄφηνεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον βαρύτερα τὰ ἔχνη αὐτῆς.

Ὁ Γεώργιος Ἀναστασιάδης ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν του τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης, 8 Ἰουνίου 1977, εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικίαν αὐτοῦ. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη τὴν Παρασκευῆν, 10ην Ἰουνίου 1977, εἰς τὸν ἱ. ναὸν τῆς Παναγίας παλαιοῦ Φαλήρου. Ταύτης προέστη ὁ μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου Γεώργιος, περιστοιχοῦμενος ἀπὸ τοὺς μητροπολίτας Νέας Σμύρνης Χρυσόστομον, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Εἰρηναῖον, Κισάμου καὶ Σελίνου Κύριλλον, Ἰορδάνου Παλλάδιον καὶ Γαρδικίου Χρυσόστομον. Ἐψαλε χορὸς ὑπὸ τὸν ἄρχοντα μ. πρωτοψάλτην Θρασύβουλον Στανίτσαν. Τὸν Οἰκουμενικὸν πατριάρχη ἐξεπροσώπησεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀπόστολος Βούλγαρης, τῆς ἱ. μονῆς τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτριάς, τὸν δὲ ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ ὁ πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ

Μάξιμος Ξύδας. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτισεν ὁ εἰς Ἀθήνας πρόεδρος τῆς ἐστίας θεολόγων Χάλκης Ἀριστοτέλης Κωνσταντινίδης, τὸν δὲ ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκλιπόντος καθηγητῆς Παναγιώτης Φούγιας. Ὁ νεκρὸς ἐνεταφιάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, νεκροταφεῖον Π. Φαλήρου.

β) **Συγγραφαί.**

- Ἀναστασιάδου Γεωργίου, Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, Ἀπόστολος Ἀνδρέας 2 (1953) ἀρ. 87.
- , Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ (περὶ τῆς Θείας Λειτουργίας), Ἀπόστολος Ἀνδρέας 5 (1956) ἀρ. 251.
- , Λόγος εἰς τὴν Ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Ἀπόστολος Ἀνδρέας 9 (1960) ἀρ. 448-450.
- , Ὁμοίως, Ἀπόστολος Ἀνδρέας 11 (1962) ἀρ. 554-556.
- , Λόγος εἰς τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Ἀπόστολος Ἀνδρέας 12 (1962) ἀρ. 596-597.